

Aceste minciuni plăcute urechilor lor...

Cezar Adonis
Mihalache

Modificările legisla-
tive ale Kievului privind
minoritățile din Ucraina sunt
doar un soi de protocol pen-
tru acceptarea aderării la
UE... Și nu au un conținut
real aplicabil, și, mai ales,
sincer pentru un orizont de
timp care să treacă dincolo
de momentul strict al
semnării protocolare a pro-
cesului de aderare... În fapt,
ele constituie doar o
variantă de compromis
(vândut Europei) prin care
Kievul încearcă să intre în
UE fără a-i fi puse în brațe
„jaloanele” și „stegulețele”
de conformare cu „aquis” -ul
european... Deși sunt multe
capitole-agendă care ar tre-
bui rezolvate înaintea
semnării tratatului... Iar
încercarea Ucrainei de a
oferi Uniunii Europene acest
aparent compromis vizând
minoritățile sale nu are cum
să ne convingă... Cel puțin
pe noi... Iar Europa
greșește acceptând ca
Ucraina să vină ea cu pro-
priile formule de adaptare a
unor norme europene clare
și acceptate de către toate
statele membre. Pentru că
aceste capitole sunt clar
definite iar ele trebuie re-
spectate după statutul oferit
de UE, nu după interesele și
dorințele Kievului de a le
adapta și adopta de ochii
lumii... A unei lumi întregi
care oricum privește în altă
parte, ceea ce îi și permite
Kievului să joace această
implicare de față...

Iar „revizuirile”
aduse de Kiev statutului
minorităților din Ucraina nu
conving pentru că nu au
consistență... Nu au un
grad minim de credibilitate,
nici acum, nici pentru vi-
tor... Și nu pot fi luate cu
titlu de promisiune în
condițiile în care realitatea
demonstrează altceva...
Cel puțin din perspectiva
minorității noastre, Kievul
neputând să ne ducă de nas
cu drepturi „pe hârtie” (limi-
tate și acelea!) atâta timp
cât prigoana împotriva
preoților și românilor
ortodocși continuă... Iar Eu-
ropa nu trebuie să accepte
acest tablou al minciunilor
plăcute urechilor ei... Cât
despre noi, ar trebui să fim

primii care, nu să tot
felicitim liderii ucrainieni
pentru acești pași mărunți
pe linia drepturilor
minorităților (ba, nici măcar
pași mărunți, ci mai degrabă
de mărunțire a comunităților
noastre), ci să ne impunem
punctul de vedere... Dar nu
într-o prezentare de protocol
în cadrul întâlnirilor de
„chibiți” ale premierilor, nici
pe marginea meselor de ne-
gocieri privind dezvoltarea
masivă a capacităților agro-
industriale ale Ucrainei, în
detrimentul nostru, și nici
adnotate fugar pe marginea
teșită a dosarelor vizând
supra dezvoltarea logisticii
de transport de cereale și
produse agroindustriale din
Ucraina. Ci la Bruxelles,
acolo unde Ucraina își face
jocul.

Mai mult, „formula”
oferită acum de Kiev ar tre-
bui să ne deranjeze, în
primul rând, pe noi! Să ne
irite chiar! Pentru că suntem
„cuplați” nu doar unei alte
minorități, dar suntem puși
în situația, deloc aparentă,
de a avea impresia că
aceste „beneficii” oferite de
Kiev se datorează strict
cererilor Budapestei pe linia
drepturilor minorității sale
din Ucraina. Și ar trebui să
impunem o decuplare clară
a minorităților, a felului de
abordare a unor probleme,
în esență, diferite... A unor
nevoi total diferite... Pentru
că minoritatea română și
cea maghiară sunt două
entități cu nevoi specifice...
Da, există și puncte co-
mune, care ar putea fi parte
a unui prim capitol, cel gen-
eral, al drepturilor
minorităților din Ucraina...
Dar atât!... În rest, avem
dreptul la articole clar dedi-
cate minorității noastre...
Pentru că minoritate
maghiară nu are preoți
izgoniți din biserici... Și nici
credincioși supuși unei
prigoane prin care se
încercă limitarea dorinței de
manifestare ca aparținători
ai unei minorități... De care
Țara mamă nu se
interesează, ci doar
blufează un interes fals...

De fapt, ar trebui să
ne folosim dreptul de veto în
cadru UE pentru a bloca
aceste variante de norme
adoptate înaintea stopării
epurării religioase, lingvis-
tice și etnice a minorității

noastre... Pentru că o lege
promovând „drepturile” a
ceva ce poate nu va mai ex-
ista nu ne va folosi la
nimic... Iar Kievul știe asta
și marșează prin aparatul
polițienesc al lui Zelenski în
inducerea unui sentiment de
teamă în afirmarea statutu-
lui și a curajului de a cere
public drepturile convenite
și, mai ales, cei necesari
minorității noastre. Pentru
creșterii cu alte 40 la sută a
ca la viitoarele referendu-
muri de „atestare” a procen-
tului ca minoritate să nu mai
tembrie 2024. Efortul nece-
sare este de 30 de miliarde de
lei suplimentari (estimare
sunt... Iar formula de bilețel
Banca Mondială) sau, după
de intrare în UE a acestor
drepturi „corectate” (dar nu
în sensul îndreptării!) se
Budegetul asigurărilor de pen-
vede din cuprinsul lor... De
exemplu în sublinierea
dreptului minorităților care
minus. Anul acesta deficitul
au început o formă de
învățământ înainte de 2018,
există date publice în acest
moment, dar e cert că defici-
tul a crescut, că de scăzut nu
avea cum...

Altă îngrijorare – din
1 ianuarie 2024, contribuția
obligatorie la Pilonul I va
scădea cu 4 miliarde de lei –
acești bani merg la Pilonul
II... Cel mai grav este că, din
2025, încep să se pen-
sioneze cei din generația
clar de liderii de la Kiev că
anilor 1966 – 1973, adică
aceste modificări legislative
generația mea, adică
vizează minoritățile din
populația rezultată din boom
Ucraina cu excepția a – ul
demografic al perioadei
uneia... Cea rusă... Pe care
Kievul o etichetează a agre-
sorului rezervându-și drep-
tul de a decide cum, cui și în
1,8 milioane de persoane
care vor deveni pensionari
între 2025-2032. Ca să li se
Ucraina vor fi și ei cetățeni
poată plăti pensii decente
ai Uniunii Europene, nu?!...
acestor oameni este nevoie
de un minim de 1 milion de
cepte o încălcare flagrantă a
noi locuri de muncă. Evident,
propriilor norme doar pentru
nu avem așa ceva, căci nu
a-i lăsa Ucrainei statutul de
există politici pentru așa
ceva. Există doar toleranță și
complicitate la optimizare
fiscală din partea statului și a
birocrației inutil plătită.

Este vorba, din câte
îmi pot da seama, de peste
1,8 milioane de persoane
care vor deveni pensionari
între 2025-2032. Ca să li se
Ucraina vor fi și ei cetățeni
poată plăti pensii decente
ai Uniunii Europene, nu?!...
acestor oameni este nevoie
de un minim de 1 milion de
cepte o încălcare flagrantă a
noi locuri de muncă. Evident,
propriilor norme doar pentru
nu avem așa ceva, căci nu
a-i lăsa Ucrainei statutul de
există politici pentru așa
ceva. Există doar toleranță și
complicitate la optimizare
fiscală din partea statului și a
birocrației inutil plătită.

Reamintesc că, în România,
de peste 2,3 milioane de oa-
meni lucrează, pe hârtie, pe
Europa ar contribui la salariul
minim pe economie, crearea
unor adevărate „bureți” în
statele ind fiscalizate, deci
nefiind membre, printr-o
avalanșă aducătoare de bani
la buge-
predictibilă a dreptului (euro-
tul asigurărilor sociale. Am
pean, nu-i așa?!), chiar dacă
auzit pe la tv reprezentanți
ai este un drept european
puterii care spun că aceste
ucrainizat...) al statelor de a
creșteri de pensii (două în
decide care dintre decurs de
un an –
minoritățile de pe cuprinsul
haleluia...) sunt sustenabile
lor merită acest statut...

Fără soluții?!... Fără nici o soluție!...

Gheorghe
Pipera

Nu este deloc clar de
unde vor fi procurați banii
necesari indexării pensiilor
aflate în plată cu procentul
de 13,8 la sută care intră în
vigore din 1 ianuarie 2024
și, mai ales, cei necesari
acestor pensii, promisă de
guvern pentru data de 1 sep-
tembrie 2024. Efortul nece-
sar este de 30 de miliarde de
lei suplimentari (estimare
sunt... Iar formula de bilețel
Banca Mondială) sau, după
de intrare în UE a acestor
drepturi „corectate” (dar nu
în sensul îndreptării!) se
Budegetul asigurărilor de pen-
vede din cuprinsul lor... De
exemplu în sublinierea
dreptului minorităților care
minus. Anul acesta deficitul
au început o formă de
învățământ înainte de 2018,
există date publice în acest
moment, dar e cert că defici-
tul a crescut, că de scăzut nu
avea cum...

Altă îngrijorare – din
1 ianuarie 2024, contribuția
obligatorie la Pilonul I va
scădea cu 4 miliarde de lei –
acești bani merg la Pilonul
II... Cel mai grav este că, din
2025, încep să se pen-
sioneze cei din generația
clar de liderii de la Kiev că
anilor 1966 – 1973, adică
aceste modificări legislative
generația mea, adică
vizează minoritățile din
populația rezultată din boom
Ucraina cu excepția a – ul
demografic al perioadei
uneia... Cea rusă... Pe care
Kievul o etichetează a agre-
sorului rezervându-și drep-
tul de a decide cum, cui și în
1,8 milioane de persoane
care vor deveni pensionari
între 2025-2032. Ca să li se
Ucraina vor fi și ei cetățeni
poată plăti pensii decente
ai Uniunii Europene, nu?!...
acestor oameni este nevoie
de un minim de 1 milion de
cepte o încălcare flagrantă a
noi locuri de muncă. Evident,
propriilor norme doar pentru
nu avem așa ceva, căci nu
a-i lăsa Ucrainei statutul de
există politici pentru așa
ceva. Există doar toleranță și
complicitate la optimizare
fiscală din partea statului și a
birocrației inutil plătită.

Este vorba, din câte
îmi pot da seama, de peste
1,8 milioane de persoane
care vor deveni pensionari
între 2025-2032. Ca să li se
Ucraina vor fi și ei cetățeni
poată plăti pensii decente
ai Uniunii Europene, nu?!...
acestor oameni este nevoie
de un minim de 1 milion de
cepte o încălcare flagrantă a
noi locuri de muncă. Evident,
propriilor norme doar pentru
nu avem așa ceva, căci nu
a-i lăsa Ucrainei statutul de
există politici pentru așa
ceva. Există doar toleranță și
complicitate la optimizare
fiscală din partea statului și a
birocrației inutil plătită.

crește încasarea de fonduri
de la UE, din PNRR și alte
povești.

Pensiile nu se achită
din tva și accize, ci din
contribuții. Altfel, ar fi detur-
nare de fonduri. Pensiile pot fi
finanțate temporar prin
alocări de echilibrare efectua-
te din bugetul de stat, care
de aprobă prin bugetele anu-
ale, dar asta nu e o soluție,
pentru că oricum bugetul de
stat are deficite (găuri...) și
mai mari, fiind finanțat cu împrumuturi
extrem de scumpe de la bănci.

Pensiile nu se achită
nici din banii de la UE.
Sumele primite cu țârâita (și
ultra-condiționat) de la UE nu
sunt pentru pensii, ci pentru
alte destinații. Utilizarea lor
pentru pensii ar fi o înșelare
a încrederii UE și ar deter-
mina consecințe financiare
grave (returnare, infringement,
blam politic și judiciar
etc.).

Pensiile nu se
achită nici din creșterea
economică, mai ales pentru
că, în România de azi,
creșterea economică este
mincinoasă și pernicioasă.
Pe de o parte, job-urile cre-
ate în ultimii ani s-au ocupat
doar în proporție de două
treimi de români, restul fiind
ocupate de imigranți, care își
trimit banii acasă (așa cum
este și firesc, de altfel). Pe
de altă parte, plusvaloarea
creată aici a fost exportată
fără impozite, taxe și
contribuții de multinaționale
în țările lor de baștină sau
offshore, prin optimizare
fiscală tolerată sau comisă
cu complicitatea birocraților
inutil și nociv plătiți. Este ev-
ident că altele sunt soluțiile
potrivite marilor probleme ale
sistemelor de pensii. Poate
voi reveni cândva cu astfel
de soluții...

● sumul, deci încasarea la
buget din tva și accize și va

Volohii din Poroskovo (Ucraina) – „Satul Copiilor lui Dumnezeu”

George V.
Grigore

Ca o nouă minune legată de pământul românesc, „România este o țară înconjurată de români.”, după cum spunea și marele nostru istoric Nicolae Iorga. Luând-o „pe lângă granițe” în Ucraina avem 459.000 de români, în Bulgaria 125.000-150.000 de români, concentrați în partea de nord. În Macedonia populația aromână, cunoscută mai mult sub numele de vlahi, însumează între 150.000-180.000 persoane. În Albania s-ar afla 100.000 de aromâni. În Serbia numărul lor total depășește 300.000 de persoane. Ungaria are cca. 25.000 locuitori români, cu mult peste datele oficiale. În Grecia se estimează între 700.000 și 1.200.000 de cetățeni de origine aromână. Mai nou, avem 1 milion în Italia, unul în Spania, alți români în celelalte state. În Europa ar fi în afara granițelor cca. cinci milioane de români. În America de Nord sunt undeva la 1.000.000. Mai rămân restul continentelor... Dar ce este frumos, este că avem „româniile” de pe vârful munților din Europa. Acestea „apar” ca de nicăieri, așa cum apar speciile noi pe planetă, uimind cercetătorii. Despre traiul greu și complicat al românilor din Ucraina aflăm de la buletinele de știri, sau de la frații care mai ajung pe acolo. Dar printre cei uitați avem și pe volohii din Carpații Păduroși, care nici măcar nu știu că aparțin unui popor a cărui limbă o vorbesc cu atâta dragoste. Sunt românii din Poroskovo, un sat de volohi, aflat mai aproape de Polonia și de Slovacia, decât de România. Declarații a fi deopotrivă și ortodocși și neoprotestanți, ei au câte 10 – 14 copii în casă și trăiesc incredibil de greu. Documentarul despre ei și viața lor a făcut furori prin Europa: „Românii de niciunde”! O realitate cruntă a societății de azi: „E, grăim rumânește, na cum să nuuu?!”...

Românii care nu au auzit niciodată de România au trecut prin miracolul supraviețuirii. Autoritățile ucrainiene nu-i recunosc ca minoritate etnică, iar sătenii îi numesc când „volohi”, când „țigani albi”. Până în 2008, volohii din Poroskovo n-au avut niciun contact, nici cu comunitățile de români

din dreapta Tisei. Zvonurile spun că nici până în anii 90 nu știau că sunt români, până când nu au fost vizitați de o delegație. Populația satului este alcătuită în mare parte din copii, de aceea este supranumit și „satul copiilor”. Ai cui copii? Ai lui Dumnezeu! Asta pentru că ce mai mulți volohi au de la cinci copii în sus, urcând așa până la 10, 12, 14. Astfel că din 1600 de suflete ale satului, 1300 sunt minori. Lectorul universitar doctor Ilie Gherheș a spus că: „Este realment un moment istoric. Din păcate pentru noi, suntem prea conștienți. Noi ne-am cam obișnuit cu oameniiăștia și nu conștientizăm 100% momentul. Iar pentru alții sunt o curiozitate. Important este ca să descoperi în secolul XXI încă 10 mii de frați ai tăi este ceva care din punct de vedere științific ai spune că aproape nu-i adevărat. Iar la rândul lor, ei să-și descopere țara în secolul XXI. Nu poate nimeni de acum să scrie istoria părții de nord a românismului și să nu-i bage în seamă pe volohi.”

Volohii de la poalele Carpaților Păduroși trăiesc la limita sărăciei și vorbesc un dialect al limbii române vechi. Trec cai, căruțe, latră câini slăbănogi, se zbenguie copii, nefiresc de mulți copii mici și mari, desculți și săraci. Surprinzător, dar și-au păstrat limba și tradițiile din veac, fără școală și fără vreo biserică în sat. Ei spun: „Isi, tot rumâni! Tuturinde (peste tot) îi tot zona de rumâni!”, spune localnicul Vasile Lăcătuș. „E, grăim rumânește, na cum să nuuu?!... Am păzit limba noastră... Estem volohi de la început, de la moșii și didu (bunici) noștri! Numa își al fo' (numai așa a fost), n-am plecat arindinea (în alta parte).” „Ruman ieste? Frate ieste!” Baba Maria are 82 de ani și este femeia cea mai bătrână din comunitatea de volohi. Își acceptă originile când aude despre ele. E una dintre cea mai prețuite și respectate persoane din comunitate. „Volohii rumâni is. Iși s-o pomenit. Mulți o vint de pa Cehuri (Cehia), eram volohi de-acolo. Mama grăia cu tata rumânește. Tata făsea linguri.” Astăzi, din toți volohii, cel mult 100 sunt gramotni (știu să scrie și să citească). Multe case nu au nici apă curentă, nici fântâni, sau lumină electrică. Niciodată nu au auzit de telefoane mobile și multi dintre copii nu au auzit vreodată de ciocolată.

Volohii este un exonym utilizat de oficialitățile ucrainene pentru a denumi o minoritate etnică de origine română răspândită în nordul regiunii Transcarpatia. Numără aproximativ cinci-șase mii de oameni. Volohii se autointitulează rumâni și își denumesc limba rumânească. La recensămintele dinaintea anului 2001, toți volohii erau înregistrați ca ucraineni, iar la recensământul din 2001 volohii au fost înscrși ca ucraineni și români, limba lor maternă, cel mai frecvent, fiind indicată ucraineană. Populația din jur, de regulă, îi confundă pe volohi cu romi, dar se deosebesc după următoarele criterii: limba – volohii vorbesc un dialectul românesc (păstrat la nivelul secolului al XVIII-lea) în timp ce romii transcarpatini comunică în maghiară, țigănească și ucraineană; caracteristici antropometrice – pielea și părul volohilor posedă nuanțe mai deschise. Majoritatea se declară aparținând ortodoxiei, dar numărul volohilor care se atribuie la o anumită biserică este scăzut, principalele sărbători religioase ținute de toți sunt Crăciunul și Paștele. Un număr semnificativ de volohi au devenit protestanți în ultimele decenii. Volohii locuiesc în 11 sate din raioanele Perecin, Svaleava, Ujhorod și Muncaci, în special în satele: Mîrcea (din raionul Velîkîi Bereznîi), Antalovți, Kamieanîtea, (raionul Ujhorod), Simer, Turea Pasika, Turea Remetî, Poroskovo (din raionul Perecin), Obava, Verhnea Vîznîtea (din raionul Muncaci), Dolha (raionul Irșava). Cel mai mare număr de volohi se află în Poroskovo, raionul Perecin – aproximativ 1,5 mii locuitori. Toate aceste localități, ca amplasament geografic, coincid cu fostele așezări medievale amintite de către acad. Ioan Mihalyi de Apșa, în vestitele sale „Diplome maramu-reșene” (1900). Cu totul izolat, în fosta armată a U.R.S.S., unii tineri au mai aflat că pe teritoriul republicii mai sunt și alți „ciolovici” care vorbesc o limbă asemănătoare cu a lor sau pe fostele șantiere și în fostele colhozuri multietnice. Volohii sunt asemănători romilor din Transcarpatia în ceea ce privește modul lor de viață: locuiesc mai ales în colibe, într-o tabără; aproape că nu cultivă

pământul de acasă, rareori primesc studii medii complete, în calitate de prieteni, susțin protecția prin forță a membrilor comunității locale volohe, dacă unul din ei a intrat într-un conflict, se căsătorească ca minori, aproape întotdeauna în cadrul grupului lor etnic (dar uneori cu romi), de obicei fără a se înregistra. În Poroskovo, ei taie lemn pentru vânzare, în alte locuri sunt implicați în comerț și muncă sezonieră a migrantilor în alte regiuni. Dar cea mai faimoasă ocupație a romilor – producția de linguri de lemn, precum și alte ustensile de uz casnic și suveniruri din lemn. Ca urmare: cel mai răspândit nume de familie printre volohi – Kanaloș („lingurar” în maghiară). Șeful comunității locale volohe are titlul de birov („judecător” în maghiară).

Acum vor avea biserică în limba română. Locul pe care urmează să fie ridicată prima biserică românească din Poroskovo (Transcarpatia, Ucraina) va fi în aceeași curte unde este și școala și a fost sfințit joi, 28 decembrie 2019, de către preoții din împrejurimi, împreună cu protopopul Vladimir din Perecin. Biserica românească se va construi cu binecuvântarea IPS Teodor de la Mucacevo, ierarh al Bisericii Ortodoxe Ucrainene canonice, autonome în cadrul Patriarhiei Ruse.

Respectându-le condiția, consătenii lor ucraineni îi numesc exclusiv volohi; de asemenea și „măgrăunii” (țigani) care locuiesc în enclava separată, dar vecină, îi numesc tot volohi, iar despre etnia majoritară ucraineană ei spun că „rușii” îi „îngână” că sunt volohi – așadar, termenul de voloh este atât un etnonim, cât și un aloetnonim. Riscând anumite considerații privitor la această dilemă identitară românofonă din șaua Carpaților de Asfințit, vom constata că, în timp ce comunitățile de țigani sunt sub autoritatea unui „baron”, obștea sătească a volohilor recunoaște drept lider de facto, un „birău”, un fel de „pater familias” care, pe lângă rezolvarea, în general, a treburilor curente, comunitare, a constituit în timp, după părerea mea, și un impediment al asimilării prin anihilarea nevoii de implicare a administrațiilor oficiale (maghiară, cehă, sovietică sau ucraineană), care s-au succedat de-a

lungul timpului. Acest sentiment de autonomie, conservat și respectat până azi, poate fi o rămășiță istorică de organizare socială, o remanentă cutumiară, căci s-a întâlnit de-a lungul Evului Mediu, în localitățile românești de atunci, peste care s-au suprapus, parțial sau total, comunitățile de volohi de azi: „Cnezii – cum rezultă din aceste Diplome – aveau un însemnat rol, fiind adeseori întrebuințați în scopuri de colonizare, îndeosebi acei care erau așezați pe pământurile regale. Regele căuta să le mărească veniturile pe care le încasau din satele supuse administrării lor, apoi acorda – el sau nobilii, – dreptul de cneziat „jus heneziatus”, fie pe timp limitat, fie pe viață, cu dreptul de moștenire pentru urmașii lor direcți”. Referitor la așezarea volohilor de-a lungul Carpaților Nordici, în perioada în care istoriografia maghiară nu era bântuită de perspectiva României Mari, aceasta recunoștea: „Istoricii unguri care s-au ocupat de trecutul județului Bereg, – pe bază de cercetări de arhive – ajung la concluzia că românii au fost așezați aici înainte de venirea ungarilor, întinzându-se până în regiunea Munkacsului, Beregszasz-ului și Hatszegului”. Atestați documentar în Evul Mediu, în aceste locuri unde azi găsim doar vagi reminiscențe, cauza românilor nord-carpatici părea una pierdută încă din secolul al XIX-lea: „Românii din lungul Carpaților nordici și nord-vestici, sunt pomeniți în documente până în a doua jumătate a veacului al XVII-lea. De acum înainte, apar tot mai rar, fiind pe încetul deznaționalizați de către populația numeroasă ruteană și slovacă”.

- urmare în pagina a 4 a -

Partidul spăgarilor și pomanagiilor...

Diana Maria
Brăgaru

În toate coalițiile guvernamentale din ultimii 33 de ani, grupările de crimă organizată împotriva poporului român, denumite incorect „partide politice” sau bătut, invariabil, pe portofoliile cu cele mai mari bugete de cheltuit. Ne-am fi putut imagina că acest lucru este cauzat de faptul că oamenii chiar vor să facă treabă și pentru asta este nevoie de bani.

Experiența ultimelor trei decenii ne arată însă altceva. Indiferent de culoarea politică, indiferent de bugetele extrem de grase avute la dispoziție de către membrii Executivului, indiferent cât de mari au fost sumele, nu s-a făcut NIMIC notabil.

S-au făcut însă lucruri insignifiante, în special în anii electorali, ca să mulțumească prostimea, cunoscut fiind faptul că aceasta este invariabil fericită cu o mică șpagă, o

dată la patru ani, șpagă care să justifice emanarea unui fals sofism, precum bine-cunoscutul „A furat, maică, dar a și făcut!”.

România are, practic, un singur partid. Nu știu de ce nu vrem să recunoaștem acest fapt. Trăim, din 1990 până azi, sub guvernarea Partidului Spăgarilor și al Pomanagiilor, partid care reprezintă într-adevăr majoritatea covârșitoare a populației cu drept de vot.

Populație care se bucură când i se aruncă firmături din ceea ce i se cuvine de drept, dar ai cărei indivizi se bucură și mai tare de orice i se oferă pe nedrept – de la un post călduț la stat, la un examen trecut pentru că se cunoaște persoana potrivită, nu materia, la o funcție cu nume sonor și remunerație grasă, mașini de serviciu și multe alte mici foloase care se numesc în mod normal „găinării”, dar care duc, adunate, la rezultate catastrofale pentru această țară. În acest context, când toate partidele au

platforme-program diferite, ar fi trebuit ca și viziunile lor să fie diferite, iar rezultatele politicilor proprii să fie vizibile și obligatoriu în folosul și în interesul celor pe care ei pretind că i-ar reprezenta.

Politica de partid ar trebui să se vadă în legile promulgate și în rezultatele guvernării – bref, în nivelul de trai al „votantului prost”, al omului de rând. Însă din rezultatele legislative, administrative și executive ale TUTUROR aleșilor din ultimii 33 de ani se vede că ABSOLUT TOATE formațiunile politice au aceeași politică de partid, indiferent de umbrelă ideologică sub care pretind, doar pe hârtie și la nivel declarativ, că s-ar afla. Și nu, acest interes nu este interesul României și nu este nici pe departe nici interesul Poporului Român și nici măcar nu constă în bunăstarea materială a maselor.

Singurul interes al tuturor a fost și este „PARTIDUL” în sine, aceasta însemnând, de facto,

împărțirea banilor și a resurselor între toți șefii și șefuleții, sub formă de comisioane, care sunt de la câteva mii de euro la câteva milioane, eufemistic numite „atenții”, ca să aibă și ei de-o ciorbiță de burtă. Deoarece de la ultimul consilier dintr-o primărie sătească și până la grangurii cei mari de la București, fără excepție, TOȚI sunt puși pe furat, înșelat și căpătuit strict atât în numele găștii din care fac parte, cât și în nume propriu. Interesul partidelor a devenit astfel confundat până la contopire cu interesul buzunarului personal al politicianului, dar și al votanților, dar și ai susținătorilor lui, care speră să primească o bucăciță din cașcaval sau măcar un os de ros, rămas de la festinul potenților politichiei românești.

În concluzie, noi nu ar trebui să fim supărați pe clasa politică actuală, pentru că ea este exact oglinda societății românești contemporane. Suntem o societate

care dă „atenții” profesorilor, medicilor, polițiștilor, judecătorilor, tuturor celor aflați într-o funcție care permite obținerea unor foloase personale și ilegale, și amorale, și imorale. Mita dată și primită cu cea mai mare bucurie stă la baza funcționării societății românești de azi. Suntem un popor care adoră ȘPAGA și POMANA. Așadar, din acest motiv, noi nu avem voie să îi considerăm pe aleșii noștri vinovați de absolut nimic. Nici de lăcomie, nici de furt, nici de nepotism, nici de mercantilism, nici de corupție. Pentru că ei sunt exact ca noi! Și până nu ne vom schimba ei, nici ei nu se vor schimba.

Volohii din Poroskovo (Ucraina) – „Satul Copiilor lui Dumnezeu”

- continuare din pagina a 3 -a

Ademeniți oarecum complicitar de către farmecul medieval al documentelor referitoare la istoria Maramureșului, recte și istoria volohilor, voi ilustra cele de mai sus cu un document autentic, referitor la românii din Bereg, aparținând reginei Elisabeta a Ungariei, emis la 28 octombrie 1366, în Buda: „... Ne relatează nouă Clement și Ioan, fiii lui Maxim, Nicolae și Valentin, fiii lui Crăciun, românii noștri, că în timp ce românii și iobagii lor vin pe moșiile voastre, pe proprietățile și în mijlocul vostru în căutarea hranei lor, voi îi judecați și le confiscați fără încetare lucrurile, printru-le persoanele.

Asupra acestui lucru pretindem credincioșiei voastre, poruncindu-vă cu toată strășnicia, ca de acum înainte să nu mai îndrăzniți în niciun fel să îi judecați pe po-meniții români și pe iobagii pomeniților români, pe moșiile voastre și în mijlocul vostru, în orice pricină, afară de hoție, tâlhărie și alte fapte obștești criminale sau să îi siliți să stea la judecată înaintea voastră. Iar dacă unii dintre voi au vreo pricină sau vreo plângere împotriva acestor români și iobagi sau vor avea, o vor urmări în

prezența acelorași domni ai lor, care vor arăta, din partea lor, împlinirea dreptății oricărui pricinaș, după cum se va cere ordinea legii, fără ca voi să îndrăzniți a face altceva”. Purțând cu mândrie, până azi, nume vechi de familii

românești, evident slavizate și maghiarizate în timp (Voloșin, Gorvat, Canaloș, Simocico, Stanchevici), ei țin la forma lor îndătinată, precizând, ca și în cazul muncitorului de pădure, întâlnit întâmplător pe uliță cu drujba în spate, Canaloș, că nu este Konoloș, că el îi români voloh, așa că să nu-i spunem conoloș (!).

Predate cu totul muncii și vieții aproape mizere, în condițiile unui record absolut de natalitate pentru întreg spațiul locuit de români, femeile, exclusiv casnice acum, își mai găsesc timp pentru a cânta câteva versuri, ca în cazul lulei, care a născut 15 copii, dar a fost și brigadieră colhoznică, inclusiv în Kazahstan: „Ai, du-te dor și iar vină/ Nu șade-n țară străină./ Toată lumea-i dintr-

un neam/ Numa io pe nime n-am./ Și pă cine am avut/ O pus fața la pământ”.

Arhaicitatea limbii, una de acum 150 – 200 de ani, precum și farmecul ei de calendar sentimental ni se relevă și din cele câteva versuri încercate de o altă

femeie de 74 de ani, mătușa birăului Vasile Gorvat, lulia Voloșin, care era uluită de întâlnirea insolită cu noi, repetându-ne că ea ar vrea să moară româncă, de parcă noi ar urma să-i certificăm acest lucru: „Ioi, fost-o bine, fi-va iară/ Numai capu meu nu piară./ Dirimă, dirima mé/ Fă dirimă cum îi vré/ D-apoi de-oi fi-n țara me”...

Identificând în versurile de mai sus un filon al unui adevărat zăcământ de dor de țară și de neam, convinși fiind că omul gândește și cu sufletul, cu inima, precum credeau vechii greci, nu-ți rămâne decât să te înfiori în fața acestor oameni, prăvăliți mereu din istorie și de lângă ființa lor dragă, neamul românesc, precum, încă o dată, Vasile Gorvat, „birăul”

lor, trecut recent la cele veșnice: „Mi-i greu că al meu sânge dă înapoi. Cade înapoi, și mă doare când alții își bat joc de el”. Scrutând dubitativ elongația descrisă de cele două obiective istoriografice diametral opuse, respectiv etnonimul de „țigani albi” și/sau cel de român-voloh sau voloh lingurar, nu ne rămâne decât să constatăm că pe la margine de vatră românească și de latinitate ne mai urnim din Istorie, că într-adevăr România își are trasate granițele prin interiorul trupului său etnic, iar vechiul și neobositul efort al istoriografiilor histrionice, central europene, referitoare la noi, cum că am fi în Ardeal „un popor fără soartă”, „decăzut din destin”, au cam dat roade, măcar pe alocuri. În cu totul alți termeni ar trebui, poate, reconsiderată și întreaga filozofie istorică a etnonimului de valah (valah, vlah, voloșen, voloșin); în cazul de referință el având un istoric dramatic, purtat și asumat până azi ca etnonim și ca aloetnonim. Mai mult decât atât, în pașapoartele ucrainene ale volohilor este făcută, tot timpul, precizarea că sunt „voloșin” și „canaloș”, adică român lingurar, realizându-se prin aceasta nu numai o identificare mai precisă, ci și o ușoară stigmatizare în aceeași linie istoriografică

denigratoare, cunoscut fiind că, în mentalul colectiv, „lingurar” se identifică cu țigan ambulant. Afectați, mai mult sau mai puțin, de multitudinea de scenarii, care încep să-i conțină în ultimul timp pe cei peste 10.000 – 15.000 de volohi din Carpații Păduroși, nu ne rămâne decât să încercăm un prinos de recunoștință etnoistorică față de această comunitate, angajată într-o dispută acerbă dintre statuia firavă a identității lor, abia prezumată, care rezzonează românește istoric, și monumentul unei alterități mereu ostile, concretizată, deocamdată, într-un provocator paradox identitar, cu adevărat o „insuliță de românitate”, zărăstită într-o mare slavă carpatină. Nu îndrăznesc să visez la o politică de susținere financiară a sărmanilor români din regiunea Cernăuți, din sudul Basarabiei sau din Maramureșul istoric, similară cu cea instrumentată de guvernul de la Budapesta pentru ungurii din Transcarpatia, dar măcar am putea cere mai multă demnitate din partea politicienilor noștri. Hai să încercăm să cerem măcar respectarea drepturilor lor noștri! Credeți că se va supăra cineva dacă vom cere aplicarea normelor și practicilor europene în Ucraina?

Când am devenit atât de lași încât însăși nepăsarea a trei decenii să pară, în comparație cu aceste vremuri, o virtute?!...

Cezar Adonis
Mihalache

Nu, nu poate fi considerată o „eroare regretabilă”... Nu când este vorba de Vatra neamului tău!... De obârșia, de originile peste care se tot urcă unii cu picioarele!... Și nici o scuză publică nu este acceptabilă,

Chiar și de vremelnic cetățean corifeu literar al intrării într-o Agoră... Acolo unde orice cuvânt, orice afirmație, orice aserțiune făcută a priori pentru conturul de vatră, de obârșie, nu are nevoie de justificări pentru cei ce nu le înțeleg, nu le acceptă ori se simt ofențați... Căci vatra noastră este aici de prea mult timp, și cu multă

Când într-o revistă de însăși Agoră, așa cum trebuie să fie Vatra, un român publică un articol în care, nici măcar nu înfierează, ci arată cu degetul răul pe care l-a suportat Neamul Românesc, printr-o încondeiere doar din perspectivă culturală, toți ceilalți, toți cei români în cuget și în simțire, toți cei apărând conturul atât de ata-

muri, o virtute, o carte de aur a altor timpuri?... Atât de lași încât să-i aruncăm fiarelor, jivinelor, neoamenilor pe cei ce mai au curajul a rosti...

Ceea ce a scris Dan Culcer în Vatra (că „unii evrei nu trebuiau să se amestece în treburile românilor și mai ales să nu pună în discuție valorile și miturile acestora”) este un adevăr, și nu trebuie tratat tocmai de noi, ba chiar de către cârmacii vetrei publicistice, într-un delict de opinie, și nici nu trebuie să permitem a fi transformat într-un eșafod de judecată a însăși obârșiei... Căci acolo nu este vorba de condeiul gazetarului, scriitorului, ci de smulgerea, pe criteriile de învinovățire, a curajului de a spune lucrurilor pe nume de pe însăși zidurile Agorei...

Cuvântul scriitorului este sfânt... Pentru asta au murit tinerii noștri încărungiți astăzi de dezamăgire în ceruri... Pentru dreptul la liberă exprimare... Pentru afirmarea Neamului nostru, nu a „obârșiiilor” false așezate, la început, dimprejurul nostru, iar, de mai aproape vreme, de-a dreptul peste noi... Căci dacă scriitorul, gazetarul nu mai poate rosti, atunci vatra neamului lui se va nărui... Pentru că doar

cuvintele de semețire a valorilor și drepturilor de afirmare a unei națiuni ne țin în rândul lumii... Un rând pe care l-am lăsat a ne fi luat, împinși tot mai spre margini... Nu spre margini de lumi, ci spre acelea ale nicăierului... Pentru că acolo, vecini cu nicăierul, nu vom mai conta pentru că nu ne vom mai putea smulge din propria disoluție...

Ceea ce scrie un gazetar poate nu este pe plac unora... Nici nu trebuie, căci tocmai acesta este rostul scriiturii-manifest!... Dar este cuvântul din inima unei națiuni... E drept, o inimă tot mai plâpând afirmată... Iar celor ce nu le plac astfel de cuvinte, chiar și acele ce s-a pretat la jalnica supunere prin afirmarea regretului de a se fi produs o eroare (dar de când a vorbi, a scrie, reprezintă „o regretabilă eroare”?), trebuie să le aducem aminte că este vorba de o opinie... De un editorial, o opinie... Și nu trebuie să cerșească îndurare aproape talmudică prin asumarea unei vinovății a... nevinovățiilor acelora ce scriu pentru neamul lor...

pentru că nu noi trebuie să ne cerem scuze!... Iar când este vorba și de cârmaciul unei publicații cu nume de obârșie, a promova asemenea scuze către cei ce azvârlă cu lături în neamul tău, în cultura, în istoria, în vatra lui, este jenant, denigrant, incalificabil pentru poziția pe care o ocupă...

vreme înaintea „timpului” lor... Al aceluși timp al cărui secundar a început a se mișca prin timpuri tocmai grație acceptării noastre, a ospitalității, a cumsecădeniei și a milei atât de scump plătită față de străini... Față de alte seminții, alte neamuri și, nu de puține ori, altfel de oameni...

cat de felurii mișei ai unei țări cândva dodoloațe, ar trebui să-i protezeze pe cei ce scriu. Dar când chiar obârșia își reneagă atât de laș condeierii într’ adevăr, nu doar amarul te înecă... Ci furia... Căci oare când am devenit atât de lași încât nepăsarea a trei decenii să devină, în comparație cu aceste vre-

Tovarășul Mircea Geoană – „nikogda” președintele României!

Ionuț
Țene

Zvonul privind candidatura lui Mircea Geoană la președinția României a început să circule acum vreo doi ani în cercurile influente din Diaspora. Emisarii lui Mircea Geoană, deja negociau cu liderii ai românilor din capitale europene, pentru a i se asigura secretarului general adj. NATO sprijinul pentru candidatura la președinția României. Inclusiv au fost contactați cei mai influenți români din iena, considerată adevărata capitală financiară europeană a Rusiei, pentru a susține candidatura lui Mircea Geoană la președinția română.

Deci faptul că Mircea Geoană se vrea președinte al României nu este un zvon, ci o realitate politică. Cel numit „prostănac” de Ion Ilici Iliescu nu este chiar așa, ci un tip șmecher și abil, care își construiește din timp candidatura la funcția supremă a statului român. De circa un an de zile Mircea Geoană bate la pas comunitățile române din Diaspora cu teme euro-atlantice, de fapt, croindu-și o alură de

prezidențial. Iar în ultimele luni organizează întâlniri semi-electorale în orașele României. Mă tot întreb firesc și obiectiv: secretarul general adj. Mircea Geoană nu are de lucru la NATO, nu are de semnat condica și de a rezolva problemele dificile ale resurselor umane din fișa postului ale acestei înalte și responsabile funcții, de are atât de mult timp liber

faci sindrofii electorale. În fine, astfel se explică tot mai mult impasul militar sau înfrângerea NATO în Ucraina, când secretarul general adj. Mircea Geoană nu se ocupă de fișa postului, ci cu întruniri semi-electorale.

Problema lui Mircea Geoană este însă și alta. Trecutul îl ajunge din urmă. Tatăl lui Mircea Geoană, renumitul cadru militar co-

să se întâlnească aproape zilnic în întruniri semi-electorale din Diaspora și România pentru a-și aranja „ploile” cu candidatura la președinția țării noastre?

Chiar într-un interviu recent Mircea Geoană se lăuda cu salariul său uriaș de la NATO, dar pentru care se pare că nu-l justifică la serviciu, fiind ocupat cu propaganda electorală din țară. Într-o funcție de răspundere nu ai timp nici să dormi noaptea de atât de mult de lucru și griji, nu să

munist, Ioan Geoană, a fost general în armata RSR și șef al Comandamentului Apărării Civile, învinuit în dosarul Revoluția română din 1989. Mai mult, generalul Ioan Geoană, conform unor istorici, ar fi fost implicat în negocierile inițiate cu americanii din New York de către Nicolae Ceaușescu la începutul anilor 70, de a „vinde” evrei români pe dolari, ca să poată emigra în Israel. Istoricul Corvin Lupu, confirma în presă rolul lui Ioan Geoană din 1989. „Tot

de Securitate (DSS -n.r.) aparținea și domnul General Ioan Geoană, care apoi a fost transferat la apărarea civilă și a fost șeful apărării. Tatăl lui Mircea Geoană a fost cel care a închis ușa pe dinăuntru de la buncărul de la sediul CC-ului, unde era postul de comandă al Comandamentului Suprem. Avea legături cu toată țara, cu toată armata. Dacă intra Ceaușescu acolo, era nenorocire pentru complotiști.

Generalul Geoană și-a făcut datoria și fiul său a fost recompensat.

Ambasador la Washington, nu în Bulgaria. Domnul Mircea Geoană nu putea fi președinte pentru că noi suntem în NATO, iar serviciile noastre fac parte din comunitatea informativă a NATO, iar domnul Geoană a făcut parte din ecuația sovietică a loviturii de stat. Și pentru asta s-a spus... „până aici”. Datorită acestor afaceri de familie cariera diplomatică și politică a explodat după 1990 în România. Mircea Geoană a pierdut alegerile din 2009 în fața lui Traian Băsescu, după ce a vizitat Moscova și apoi s-a dus noaptea acasă la mogulul SOV de la Realitatea.

Mircea Geoană,